

Arrest

nr. 91 773 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 20 augustus 2011 en diende er op 22 augustus 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke de volgende dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit. U bent geboren op 27 juni 1994 en bent dus minderjarig. U woonde uw hele leven in Khadamiya, Bagdad. U bent een sjiïet van Arabische origine. U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan. Uw vader werkte als aannemer voor de Amerikanen. Doordat hij hierdoor in een gunstige financiële situatie zat, werd hij het slachtoffer van een ontvoering voor losgeld in mei 2010. Na de betaling van dit losgeld werd uw vader onmiddellijk vrijgelaten. Tijdens de ontvoering van uw vader werd uw broer H.(...) A.(...) G.(...) (O.V. 6.636.858), die als chauffeur in het aannemersbedrijf van uw vader werkte, bedreigd. Hij kreeg een dreigtelefoon waarin werd gezegd dat hij, als hij nog eens in de buurt van de Amerikaanse basis zou worden gezien, vermoord zou worden. Omwille van deze reden verliet hij Irak in mei 2010. Op 2 november 2010 ontplofte een auto in de buurt van uw vader, hij raakte hierdoor gewond. Twee maanden later kregen jullie een dreigtelefoon waarin werd gezegd dat uw vader geluk had gehad dat hij de aanslag had overleefd. Jullie werden uitgescholden en gewaarschuwd dat jullie hele familie gedood zou worden. Begin juli 2011 ontvingen jullie thuis ook een dreigbrief met diezelfde boodschap. De reden hiervoor was dat uw vader al die tijd voor de Amerikanen bleef werken. Jullie werden hierdoor aanzien als verraders die samenwerkten met de bezetters. Omdat jullie voelden dat jullie leven in gevaar was, besloten jullie onmiddellijk te verhuizen. Nadat jullie het huis verlaten hadden, werd op de muur van jullie huis geschreven dat jullie gezocht worden door "Dawlat Al Iraq Al Islamiya" (De Islamitische Staat Irak). U ging bij uw oom langs moeders kant in Hilla wonen. Gedurende de paar dagen dat u daar verbleef kwamen enkele mensen vragen stellen aan uw oom in verband met u. U hebt hartproblemen en kon al deze spanningen niet meer verdragen. Daarom vertrok u op 12 augustus 2011 uit Irak. Op 21 augustus 2011 kwam u in België aan en op 22 augustus 2011 vroeg u hier asiel aan. U hebt geen idee waar uw ouders momenteel verblijven.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 26/10/05), uw nationaliteitsbewijs (dd. 24/7/11) en een appreciatiebrief van uw vader. Verder legt u tevens kopieën voor van het medische attest dat werd opgesteld door het ziekenhuis dat uw vader behandelde voor de verwondingen die hij opliep tijdens de ontploffing en het gerechtelijk dossier met betrekking tot de melding die uw vader deed wat betreft de ontploffing en de dreigbrief die jullie ontvingen.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk 1 hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag verband houdt met de problemen die uw **broer**, H.(...) A.(...) G.(...) (O.V. 6.636.858), in uw land van herkomst zou hebben ondervonden. Uw broer haalde als vluchtmotieven aan dat jullie vader voor de Amerikanen werkte en dat hij, zoals u ook verklaart, ook werd bedreigd omwille daarvan. De vluchtmotieven van uw broer werd echter door het CGVS ongeloofwaardig bevonden, enerzijds omwille van incoherente verklaringen over de ingeroepen vervolgingsfeiten en anderzijds omwille van een gebrekkige kennis over het werk van jullie vader. Aangezien u uw vluchtmotieven ook linkt aan het werk van uw vader, doen deze vaststellingen met betrekking tot uw broers asielaanvraag, ook vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarop moet worden vastgesteld dat ook uw eigen verklaringen wat betreft de **werkzaamheden** van uw vader kunnen weinig kunnen overtuigen. Zo is het opmerkelijk te moeten vaststellen dat u niet weet hoeveel werknemers uw vader in zijn bedrijf had en u buiten de naam van zijn vennoot en uw broer geen enkele naam van een collega van uw vader kunt opnoemen. U noemt wel één naam, maar bij doorvragen blijkt deze niet tot het bedrijf van uw vader te behoren. Noch slaagt u erin namen te noemen van Amerikanen waarmee uw vader in contact zou zijn gekomen tijdens zijn werk. Ook over de manier waarop uw vader aan contracten met de Amerikanen zou zijn geraakt blijft u zeer vaag. U haalt enkel aan dat dit via zijn vennoot zou geregeld zijn. Hoe deze aan zijn contacten met de Amerikanen raakte, weet u echter niet (CGVS p.5-6). Dergelijke vage verklaringen, in het licht van de vaststellingen voor uw broers asielaanvraag, kunnen niet overtuigen dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren op basis van uw vaders werk. Daarenboven legt u zelf ook geen overtuigende verklaringen af wat betreft de gebeurtenissen die door uw broer werden aangehaald. Zo weet u niet precies wanneer uw broer bedreigd werd. Eerst haalt u aan dat hij verschillende dreigtelefontjes kreeg na de ontvoering van uw vader. Nadien houdt u het echter op één bedreiging,

dewelke tijdens de ontvoering van uw vader plaatshad. Ook herinnert u zich niet precies wanneer uw vader ontvoerd werd, u denkt dat dit ongeveer in mei 2010 was (CGVS p.12). Hierbij aansluitend dient te worden vastgesteld dat u bij het invullen van uw vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet kon zeggen of het in 2009 of 2010 was. Over uw broer, van wie u verklaart dat hij Irak ontvluchtte toen uw vader ontvoerd was, verklaart u dan weer dat hij in april of mei 2010 moet zijn ontvoerd. Bovendien weet u niet hoeveel losgeld werd betaald voor zijn vrijlating. Bovendien hebt u er geen idee van wie of welke organisatie achter deze ontvoering zou zitten. Dergelijke vage verklaringen kunnen onvoldoende overtuigen dat uw vader echt werd ontvoerd. Maar zelfs al zou deze **ontvoering** toch werkelijk hebben plaatsgevonden, dan nog dient te worden vastgesteld dat u zelf aanhaalt dat het bij de ontvoering enkel om geld te doen was. Het zou niet dezelfde groepering zijn die jullie later zou hebben bedreigd. Van de groepering die uw vader ontvoerde zouden jullie niets meer hebben gehoord (CGVS p.12-13).

Voorts moet worden vastgesteld dat jullie, hoewel jullie reeds lange tijd werden bedreigd, toch tot juli 2011 in jullie huis blijven wonen en, zoals u zelf verklaart "jullie doorgingen met jullie normale leven" en dat uw vader gewoon voortwerkte met de Amerikanen. Uw broer was al in april of mei 2010 bedreigd omdat hij met uw vader werkte, in november 2010 was er de aanslag tegen uw vader en begin 2011 kreeg uw vader een dreigtelefoon. Pas in juli 2011, na ontvangst van een dreigbrief, verhuisden jullie. Dat u zolang uw gewone leven kon voortzetten, toont allerm minst aan dat u geïsoleerd werd met het oog op vervolging. Bovendien doet uw verklaring dat u niet weet wanneer uw vader gestopt is met werken met de Amerikanen en misschien nog steeds met de Amerikanen werkt, de wenkbrauwen fronsen. Dat u dit niet zou weten, doet toch wel vermoeden dat u geen gegronde vrees koestert omwille van het werk van uw vader.

Bovendien is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u zelfs niet met zekerheid weet of het om een soennietische of sjiietische groepering gaat. U vermoedt dat het een soennietische organisatie is, maar u bent niet zeker. Dat u zelfs dergelijk algemeen gekende informatie niet kunt geven, doet ernstige twijfels rijzen over uw bewering persoonlijk een vrees te koesteren tegenover deze organisatie. Ook al bent u nog jong, indien u persoonlijk vervolgd zou zijn door deze organisatie en omwille hiervan op uw eentje naar Europa bent gevlucht, mag toch enige kennis van dergelijke essentiële informatie verwacht worden (CGVS p.15-16). Ook het feit dat u wel aanhaalt dat de vennoot van uw vader problemen zou gehad hebben, maar dat u niet weet welke problemen en dat u hier zelfs niet naar geïnformeerd hebt, kan niet overtuigen dat u een gegronde vrees hoeft te koesteren omwille van het werk van uw vader (CGVS p.18). Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw verklaring als zouden onbekenden twee maal naar u hebben geïnformeerd in Hilla, niet overtuigen dat u persoonlijk wordt geïsoleerd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo weet u enkel dat er door onbekenden vroegen wie u was, of wat u daar deed. U heeft slechts een vermoeden dat het personen van Dawlat al Iraq al Islamiya zijn. Uw oom zou dit gehoord hebben, maar u weet niet hoe uw oom dit weet en u zou hem dit ook niet hebben gevraagd. Daarnaast weet u niet wanneer ze precies naar u kwamen vragen.

Daarnaast heeft u geen enkele concrete aanwijzing dat u sinds uw verblijf in Hilla nog wordt geïsoleerd. Bovendien heeft u zelfs niet meer gevraagd of iemand sinds uw vertrek nog naar u heeft gevraagd.

Wat uw **contacten met uw familie** betreft legt u trouwens inconsistente verklaringen af. In eerste instantie zegt u immers geen contact meer gehad te hebben met uw ouders sinds het dreigement in juli 2011. Nadien blijkt echter dat u samen met uw broer H.(...) wel nog contact met hen had nadat u al in België was aangekomen (CGVS p.6-7). Dat u hierover verwarring schept doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U wees tevens op de **algemene onveilige situatie** in Irak. Hiermee toont u evenwel geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Bovendien hebt u niet meer geïnformeerd naar uw persoonlijke situatie sinds uw aankomst in België. U hebt er dan ook geen idee van of iemand ondertussen naar u op zoek is geweest (CGVS p.19-20).

Tot slot dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot

de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (CGVS p.11, 16, 17).

Bovenstaande elementen laten het CGVS niet toe te concluderen dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Bijgevolg kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een 3 afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de overige door u neergelegde documenten betreft dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen. Het betreft hier immers uw identiteitskaart (dd. 26/10/05), uw nationaliteitsbewijs (dd. 24/7/11) en een appreciatiebrief van uw vader. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs zijn enkel een bevestiging van uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staat. Wat de appreciatiebrief betreft kan worden opgemerkt dat deze onvoldoende is om het CGVS ervan te overtuigen dat uw vader deze werkzaamheden werkelijk zou hebben uitgevoerd. Documenten dienen immers steeds gepaard te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval was zoals hierboven reeds werd beargumenteerd. Bovendien hebt u ook geen idee wanneer uw vader dit document ontving (CGVS p.11). Dit document kan niet aanzien worden als een bewijs dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Het gerechtelijke dossier en het medische attest, de enige bewijsstukken die u voorlegt met betrekking tot de vervolgingsfeiten in 2011, kunnen evenmin overtuigen. Het zijn immers slechts kopieën, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de echtheid dus geenszins kan worden nagegaan. Daarenboven werd de klacht enkel op basis van de verklaringen van uw vader opgesteld (CGVS p.9). Dit is nog geen sluitend bewijs dat deze gebeurtenissen werkelijk zouden hebben plaatsgevonden. Het is daarenboven bevreemdend dat u de dreigbrief, die de rechtstreekse aanleiding was voor het feit dat u uw land verliet, niet kunt voorleggen. U beweert zelfs dat u niet gevraagd zou hebben deze op te sturen toen u uw familie vroeg uw documenten naar België te sturen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52, §2, 57/6, tweede lid, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker oppert dat ten onrechte tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas werd besloten. Volgens hem valt zijn beperkte kennis over de werkzaamheden van zijn vader logisch te verklaren. Hij wijst in dit verband op zijn jeugdige leeftijd en merkt op dat hij enkel de belangrijkste zaken wist, zoals de naam van zijn vaders vennoot, maar details en meer complexe zaken zoals de precieze werking van het bedrijf zijn jong brein te boven gaan. Bovendien, zo vervolgt hij, was zijn vader uiterst discreet over zijn werk. Hij zorgde ervoor dat zo weinig mogelijk personen op de hoogte waren van zijn activiteiten en banden met de Amerikanen, gezien de veiligheidsrisico's. Dit wordt, aldus verzoeker, geïllustreerd door het feit dat zijn vader zich naar de buitenwereld toe voordeed als apotheker, terwijl zijn hoofdberoep eigenlijk aannemer voor de Amerikanen was. Het spreekt ook voor zich dat zijn vader deze discrete aanpak niet enkel naar de buitenwereld toe hanteerde, maar ook tegenover zijn kinderen. Verzoeker wijst er ook op eerder al te hebben aangegeven dat zijn vader nooit over zijn werk sprak. Het risico dat een van zijn kinderen zijn mond zou voorbijpraten tegen klasgenoten of speelkameraden was immers te groot. Dit zou dan ook alle moeite die zijn vader ondernam om zijn activiteiten geheim te houden, tot het met het opzetten van een dekmantel om zijn werkelijke bron van

inkomsten te verbergen, immers in één klap teniet doen. Verder merkt verzoeker op dat men allerm minst kan stellen dat hij en zijn familie hun normale leven in Irak gewoon konden verderzetten ondanks de bedreigingen. Hij geeft aan tijdens zijn gehoor inderdaad te hebben gesteld dat ze *“doorgingen met hun normale leven”*, doch meent dat deze verklaring uit zijn context werd gerukt. Verzoeker wijst erop tijdens zijn gehoor de gebeurtenissen en de impact ervan op zijn leven uitvoerig te hebben beschreven en meent dat uit zijn relaas duidelijk blijkt dat hun leven allesbehalve zijn normale gangetje ging. Zo zag, aldus verzoeker, zijn broer zich verplicht om reeds in mei 2010 Irak te ontvluchten omwille van de problemen die de familie kende. Het feit dat een familielid zich genoodzaakt zag om het land te verlaten uit vrees voor vervolging valt zeker niet onder de kwalificatie van het verderzetten van een normaal leven. Volgens verzoeker kan met uit het feit dat hij en zijn familie pas in juli 2011 verhuisden, toen ze een dreigbrief met kogels ontvingen, niet worden afgeleid dat zij niet voor hun leven vreesden. Hij wijst er dienaangaande op dat tot dat ze de brief ontvingen, zij hun problemen nog probeerden op te lossen door een beroep te doen op de overheid. Zo dienden ze een klacht in bij de politie en trachtten ze de oorsprong van de anonieme dreigtelefoon te achterhalen door naar hun provider te stappen, doch dit, zo stelt hij, geheel tevergeefs. Volgens verzoeker vormde de dreigbrief de spreekwoordelijke druppel die de emmer deed overlopen. Hij en zijn familie beseften dat de overheid hen geen afdoende bescherming kon bieden en dat vluchten de enige optie was. Verzoeker wijst er ook op dat hij ziek is, een ernstige hartaandoening heeft waardoor hij stress dient te vermijden. Zijn familie trachtte hem daardoor van de problemen af te schermen, vandaar dat hij ook niet veel details kan verschaffen. Met betrekking tot de eventuele kleine inconsistenties die zich in zijn relaas zouden bevinden, verwijst verzoeker naar en citeert hij uit de *‘Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims’* van UNHRC. Verzoeker meent dat de elementen in de motivering van het Commissariaat-generaal die niet weerlegd worden slechts kleinere inconsistenties betreffen. Volgens hem legt de commissaris-generaal teveel nadruk op en kent hij teveel gewicht toe aan deze kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren kunnen beschouwd worden in de beoordeling van een asielaanvraag. Hij besluit dat op basis van zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten de commissaris-generaal dient te erkennen dat hij aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan, en hij de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas heeft uiteen gezet dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens. Voor de zogenaamde discrepanties en ongeloofwaardige elementen die de commissaris-generaal aanhaalde in zijn motivering, kan immers ofwel door hem een logische verklaring worden gegeven, ofwel betreffen het kleinere inconsistenties die niet als doorslaggevend kunnen worden beschouwd in de beoordeling.

2.2. De Raad merkt op dat het middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze wetbepaling wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

De formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële *“algemene”* motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van problemen naar aanleiding van het werk van zijn vader voor de Amerikanen.

De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal afgewezen om reden dat: (i) er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas nu hij dezelfde vluchtmotieven aanhaalt als zijn broer H.A.G., wiens problemen eerder door het Commissariaat-generaal als ongeloofwaardig werden bevonden, enerzijds omwille van diens incoherente verklaringen over de ingeroepen vervolgingsfeiten en anderzijds omwille van diens gebrekkige kennis over het werk van hun vader (ii) ook verzoekers eigen verklaringen betreffende de werkzaamheden van zijn vader weinig kunnen overtuigen, (iii) verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegt aangaande de gebeurtenissen die door zijn broer werden aangehaald, (iv) het feit dat verzoeker zolang zijn gewone leven kon voortzetten allerm minst aantoon dat hij gevisieerd werd met het oog op vervolging, (v) verzoekers verklaring niet te weten wanneer zijn vader gestopt is met werken en deze misschien nog steeds met de Amerikanen werkt niet overtuigt, (vi) verzoeker zelfs niet met zekerheid weet of het een soennitische of sjiietische groepering is die hem vervolgt, (vii) verzoeker inconsistente verklaringen aflegde wat de contacten met zijn familie betreft, (viii) zijn verwijzing naar de algemene onveilige situatie in Irak geen persoonsgerichte vervolging in de zin van voormeld verdrag aantoon, (ix) de door verzoeker ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en (x) er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Waar verzoeker zijn gebrekkige kennis over het werk van zijn vader tracht te verklaren met zijn jeugdige leeftijd, het feit dat zijn vader discreet was over zijn job en hijzelf gezondheidsproblemen had merkt de Raad op dat ook van een jeugdige persoon mag worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt coherente en duidelijke informatie te verschaffen. Aangenomen kan worden dat verzoeker niet elk detail van het beroepsleven van zijn vader kent maar wel dat hij zich hierover inlicht nu hij verklaart te vrezen om zijn leven omwille van de werkzaamheden van zijn vader als aannemer voor de Amerikanen. Zo weet verzoeker niet hoeveel werknemers zijn vader tewerkstelt in zijn bedrijf, kan hij behalve zijn broer en zijn vaders vennoot geen enkele van zijn vaders collega's benoemen, kan hij niet met zekerheid zeggen of zijn vader momenteel gestopt is met werken voor de Amerikanen. Verzoeker legde bovendien niet enkel vage verklaringen af over de werkzaamheden van zijn vader maar ook over diens ontvoering. Zo herinnert verzoeker zich niet wanneer zijn vader juist werd ontvoerd en kon hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet eens preciseren of de ontvoering in 2009 dan wel in 2010 had plaats gevonden (vragenlijst 19 december 2011, p. 3). Van verzoeker die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van de job van zijn vader mag worden verwacht dat hij een minimale kennis heeft over de feitelijke omstandigheden waarom hij diende te vluchten.

Met betrekking tot het door verzoeker neergelegde medische attest stelde de commissaris-generaal terecht dat de medische problemen van verzoeker geen verband houden met de criteria van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van zijn medische problemen te beroepen op de hiertoe geëigende procedure; meer bepaald kan hij hiervoor een aanvraag van machtiging tot het verblijf richten aan de bevoegde staatssecretaris of haar gemachtigde.

Waar verzoeker betoogt dat zijn familie allerm minst hun gewone leven konden verder zetten waarvan onder meer het vertrek van verzoekers broer in mei 2010 getuigt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de asielaanvraag van verzoekers broer, gegrond op dezelfde motieven als deze aangehaald door verzoeker, werd afgewezen omwille van incoherente en vage verklaringen. De bestreden beslissing stelde ook terecht vast dat het niet aannemelijk is dat het gezin van verzoeker pas in juli 2011, na ontvangst van een dreigbrief, verhuisde. Een hele tijd daarvoor, in april of mei 2010, was verzoekers broer immers al bedreigd omdat hij met hun vader werkte, in november 2010 was er de aanslag tegen verzoekers vader en begin 2011 kreeg verzoekers vader een dreigtelefoon. Dat verzoeker en het hele gezin gedurende zo lange tijd het gewone leven kon verder zetten zonder meer, staat haaks op verzoekers verklaring gevisieerd te zijn met het oog op vervolging. Ten overvloede blijkt verzoeker ook in België niet te weten of zijn vader ondertussen gestopt zou zijn met werken of misschien nog steeds met de Amerikanen werkt. Deze vaststellingen verhinderen nog verder geloof te hechten aan verzoekers verklaring gevisieerd te zijn omwille van het feit dat zijn vader voor de Amerikanen zou werken.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde '*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*' van UNHRC wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad in een ander daglicht plaatsen zodat dit motief onveranderd gehandhaafd blijft.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER